

Bọt Không Cần Vớt.

Ý Nga

Quán phở sáng thứ Bảy đông nghẹt khách xếp hàng ngoài cửa. Mới có 11 giờ 30 mà cô hầu bàn đã chạy mỗi cả chân. Bực mình nhất là khi đến bàn số 13, chỉ có hai người đàn bà thôi nhưng cô lại phải trả lời đến mấy chục câu hỏi, dù đã trở lại lần thứ tư, rồi đứng chờ lâu quá mà vẫn chưa thấy họ chọn xong món gì, cô bèn đề nghị:

- Hai bác từ từ chọn nghe, chút nữa cháu quay lại.
- Không quay “nại”, quay đi gì cả! Gớm! Chờ gì mà “nâu nà nâu”! Mang ngay cho bọn “lày” hai tô đặc biệt, “nớn” nhất và ngon nhất của nhà các cô đi “lào”! Nhiều thịt, nhiều “lưóc”, không “nấy” giá nhưng bù cho ba đĩa “giau” thơm!
- Dạ bù ba đĩa... dâu, thơm gì? Bác muốn món tráng miệng thì chỉ có chè ba màu thôi
- Không ba, bốn màu gì tất! “Giau” thơm để ăn phở mà cô không biết à? Giá tanh “nắm”, bọn tôi chỉ thích “giau” quế và ngò gai thôi, ba đĩa mới đủ. Mang “lưóc” béo, hành “chần” ngắn ngắn, ớt hiểm thái mỏng đủ cả vào cho bọn tôi
- A! Cháu... hiểu rồi!

Cô hầu bàn mừng rỡ quay ngay sang bàn khác nhưng bị gọi giật ngược lại:

- “Lày”! Thêm hai cốc cà phê sữa đá thật đậm “lữa” đấy!
- Dạ!

Miệng dạ, tay ghi ghi, chép chép, mà không biết cô chưa rành tiếng Việt hay tại cái màn “bù dâu thơm” với... rề thời không có trong mã số quen thuộc của nhà hàng nên cô nguệch ngoạc hơi lâu. Thế mà vừa dợm chân chạy là cô đã bị mù ú hét vang:

- “Lày”! Thêm một cà phê sữa đá cho thằng con “giai” nhà tôi nữa. Nhớ cho nhiều sữa vào, không thì “ló” “nại” chè đấy.
- Dạ!

Cô gái lúc này có vẻ hơi quạu với thái độ xấc xược của người đàn bà diêm dúa đeo vàng chói cả mắt kia rồi, nhưng cô thấy có mấy cái bàn khách vừa dùng xong, đang cần lau chùi gấp để rước khách mới vào nên cô chỉ kịp ghim tờ giấy cho đầu bếp và nói vọng vào:

- Số 13: hành trần cắt ngắn, ớt xắt lát.

Trong khi lau bàn của khách cũ, dọn dẹp sạch để tiếp khách mới, cô nghe mù ú, áo đồ choét đang thao thao kể với mù có cặp lông mày dữ tợn ngồi cùng:

- Thằng con tôi du học, cho đám sinh viên vay “lặng” “nãi” mấy trăm nghìn đô nhưng chúng không trả đúng hạn kỳ nên tôi phải đích thân sang Canada đòi và cho đám “xã hội đen” đến hỏi tội bọn chúng, nhân tiện đi chơi một chuyến “nuôn” và mua sắm ít thứ hàng hiệu đem về bán “nại” cho mấy bà bên ngành công an thành phố.

Bà mắt xích cũng bàn thêm kinh nghiệm vào những món đám cán bộ cao cấp ở Hà Nội đang thèm, cách nào để qua mặt sự khám xét ở phi trường Canada:

- Chứ còn về tới phi trường Việt Nam thì đã có “công an” em út lo cả “giời”!

Thế là lăm thứ “lậu”, lăm tên... “công” rất... “an” toàn được hai bà oang oang mồm liệt kê ra...

Bên cạnh, thực khách ngồi ở các bàn 11, 12 và 14 ghép lại thì toàn là những người lính VNCH bị VC bỏ tù hơn 15 năm, được người bạn đồng đội chủ quán đãi bữa trưa, đang bàn tán những kế hoạch cho phiên họp chiều nay, nhằm chống lại kế hoạch “văn hóa vận” và nhuộm đỏ Cộng Đồng của Việt Cộng như đưa văn công của chúng sang trình diễn và đem gia đình, con cháu của chúng ồ ạt xuất ngoại sang Canada để rửa tiền và tẩu tán tài sản. Thấy cháu gái sinh viên, con người bạn cùng khóa, tình nguyện ra chạy bàn cuối tuần, để lấy tiền gây quỹ, giúp cho một tổ chức hậu duệ, đã bị hai mù kiêu căng kia bắt nạt từ nãy giờ là họ đã gai mắt, chướng tai với sự trịch thượng ấy từ đầu nên càng chăm chú lắng nghe hai mù “tự khoe lý lịch” bằng những ánh mắt bực bội. Trừ một người mặc áo trắng ngồi ở đầu bàn cứ bậm rộ, lảng xảng rời chỗ ngồi mấy lần ra, tất cả còn lại, chưa thấy ai phản ứng gì cả.

Rồi cũng đến lúc phở, hành, “giau”, ớt, cà phê được cô gái lúc này đem đến. Hai tô phở vừa đặt xuống bàn bên cạnh hai chén nước béo là có chuyện ngay:

- “Lày”! Sao “nại” thái hành “gia” “lát” bấy thế “lày”? Thịt gì mà cứ đỏ tươi trông kinh quá! Cô mang vào xối thêm “lước” dùng “nên” cho chín thịt!
- Dạ phở đặc biệt thì lúc nào cũng có thịt tái chung nữa, còn hành trần bà dọn xắt ngắn ngắn hồi này mà
- Ở hay nhà cô “lày”, tôi bảo thế bao giờ? Mang vào! Đổi cái khác cho tôi!
- Dạ đổi cái gì?
- Tôi không muốn hành thái vằm “gia” cả thế này!
- Chứ bà muốn hành làm sao?
- Thì hành “chần” bình thường vẫn thái như thế... “lày... lát”

Bà ỉn ỉn đưa ngón tay út ra dí dí vào mặt cô gái, thấy điều như muốn đâm thủng mắt cô. Cô né thụt lùi một bước rồi hỏi:

- Sao bà biểu ngắn ngắn?
- Thì tôi nói cho cô hiểu “nà” hành “chần” thêm vào trong cái chén “lước” béo chứ không phải trong tô phở
- Thôi để cháu đổi hai chén hành trần bình thường và làm chín thịt tái cho bà

Nói xong cô lấy lại hai tô phở và hai chén nước béo, rồi đặt ba đĩa rau xuống bàn và định quay vô bếp, nhưng bà chặn lửa đã chỉ chiết:

- Khiếp! Bụng “giau” mà để cả bàn tay vào trong ấy thì ai mà ăn?

Bà còn quay qua dạy bà ú ù:

- Đám con nhà chúng tôi “lớ” bảo bên Canada “lày” mà thế “nà” họ chê mất vệ sinh, họ chả đụng đến đâu bà ạ!

Rồi bà hét vào mặt cô gái:

- Cô đổi “nuôn” mấy đĩa “giau” thơm khác. Mà “nấy” đĩa “lào” nhiều nhiều tí! Gớm! Vài cọng “noe” ngoe thế ăn chả bõ.
- Dạ 3 đĩa rau mà có hai tô phở thôi mà
- Gớm! Ba mà cứ như một thế kia thì “nằm” sao đủ?

Cô gái tức anh ách, ăn phở chứ bơi trong phở hay ăn bánh tráng cuốn sao mà đòi nhiều rau, lắm nước vậy? Vì lần này bị bắt lỗi đúng, vụ đụng tay vào rau, nên cô yên lặng quay đi. Vào bếp, cô yêu cầu y như ý hai mẹ muốn, nhưng nhớ lại những lời đối thoại lúc này cô càng tức hơn, thì ra bọn này là vợ con cán bộ Việt Cộng ra đây rửa tiền mà các chú, bác hay nói chuyện với ông Nội và Ba mình đây. Tức mình, cô lượm lại hết mấy chục nhánh ngò gai, rau quế của thực khách ăn thừa, chưa bỏ vào thùng rác, hãy còn nằm trong mấy cái đĩa ngỗng ngang chờ rửa rồi ném chúng lên trên ba cái đĩa “giau mất vệ sinh” cô vừa bị mắng lúc này. Khi hai tô phở thêm nước dùng vừa được đầu bếp chuyễn qua tay, nhớ lại những chữ “gớm” kéo dài của mẹ phì lủ, cô liền... “gớm” vào mỗi tô vài ngụm nước miếng cho bõ ghét rồi mới bưng ra.

Hai mẹ khó tính cầm đĩa vọc tưng bưng mấy lát thịt xem có còn sót miếng nào sống không rồi cười hí hửng:

- “Giau” thế thì mới đủ chứ! Nhớ thêm cái túi đựng cốc cà phê cho thằng con giai và bỏ nhiều giấy vào cho “lớ” “nau mồm”. Mà cà phê có đúng như tôi dặn không đấy?
- Dạ đúng!

Cô trả lời ngay, dù rằng cô chẳng dặn dò thêm sữa hay thêm cà phê chi cả. Bà mắt xéch lúc này mới lôi trong cái túi nylon ra hai ổ bánh mì không, xé một miếng to và nhúng vào tô phở xe lửa rồi hích bà xe... tăng:

- Bà thử xem, chúng “lớ” về “lói” đúng thật bà nhỉ. “Lước” phở ngoài “lày” họ lấu ngọt ơ “nà” ngọt. Chỉ mỗi tội hình như họ vớt bọt không khéo như bọn mình “lên” “lước” dùng không trong.

Cô gái nán lại, nhìn cho được cảnh hai bà chấm bánh mì vào “nước bọt”, lật “giau” thừa bỏ vào tô và múc nước... miếng của cô húp sùm sụp rồi mới quay đi. Nhìn thật là mãn nhãn! Lòng cô vui phơi phới
Vui! Hai bà cũng đang toe toét, nhồm nhoàm bên hai tô nước... bọt. Thằng con ông cháu cha nào đó rồi cũng sẽ vui với ly cà phê “nhiều” sữa của cô.

Cô đến bên bàn số 12, đưa miếng giấy và nói gì đó với ông ngồi đầu bàn mặc áo trắng có vẽ bện rện suốt buổi kia. Ông nghe xong thì cười cười, đứng dậy, và với giọng nói của một vị sĩ quan ngoài chiến trường năm nào, ông chỉ tay về hướng hai mục "đấy đờ nợ máu nhân dân", rồi nói sang sảng cùng mọi người trong quán mà không cần bất cứ một thứ khuếch đại âm thanh nào cả:

"Chúng tôi xin phép thưa cùng tất cả Quý Vị: để giúp cảnh sát kiểm soát tình hình an ninh chung của thành phố với bọn côn đồ, chúng tôi có đặt hệ thống quay phim khắp cả quán."

Hai bà ngồi ở bàn này vừa tự khoe là gia đình cán bộ cộng sản VN, luôn tiên chúng ăn cướp của đồng bào trong nước qua đây cho sinh viên Việt bên Canada vay nặng lãi. Họ còn khoe là có liên hệ với bọn du đảng ở địa phương này và là dân chuyên buôn hàng lậu, từ Hà Nội qua.

Cô cháu nội của tôi cho biết bọn cho vay cắt cổ này đã gọi 4 tô phở đặc biệt, 3 ly cà phê sữa đặc biệt, 4 chén hành trần đặc biệt, 3 đĩa rau đặc biệt nhưng sẽ không trả tiền đúng như thế. Chúng tôi có các nhân chứng ngồi ở bàn này chứng kiến mọi chuyện, vậy xin báo cùng mọi người: chúng tôi sẽ nộp cuộn phim quay hôm nay cho chính quyền địa phương cùng với lời "tự khai" và tự khoe của những thành phần bất hảo này.

Nếu hai tên Việt Cộng này không trả đủ số tiền trong hóa đơn hôm nay thì Quý Vị giúp chúng tôi đừng cho chúng rời khỏi quán vì chúng tôi sẽ đóng cửa hôm nay để cùng bà con tỵ nạn ở thành phố chúng ta đưa bọn buôn lậu này tới sở cảnh sát."

Đang xếp hàng mà tự nhiên nghe "đóng cửa", đang ăn ngon lành mà nghe có Việt Cộng nên mọi ánh mắt cùng đổ về một hướng. Yên lặng vài giây, rồi thì tiếng vỗ tay vang lên rào rào nghe thật đã tai cô sinh viên.

Bây giờ cô mới hiểu trước đây ông nội cô nói gì: *"Không phải lúc nào cũng "dĩ hòa vi quý" cả đâu nhé con! Ta lùi thì địch tiến, ta phải tiến mới đẹp được giặc!"* Cô mỉm cười với ý nghĩ: Bọt nào cũng là bọt, bọt bèo mà! Rau đã nhiều và chắc chắn... thơm! Chỉ có hai mục Việt Cộng này là... thối quá!

Và từ đó cái quán phở ấy ngày càng đông người Quốc Gia xếp hàng, nhờ công quảng cáo của hai mục Vi Xi chấm bánh mì với nước bọt. Bọt này không cần vớt, vẫn trong veo!

Ý Nga, 29-5-2015